

KHUTBA

Fredag 18.11.11

Norsk

Historien om Ismael

All takk til Allah, Den mest gavmilde. Jeg bevitner at ingenting er verdt tilbedelse unntatt Ham, uten partnere. Måtte Allah sende fred og velsignelser over Hans siste sendebud.

Allahs tjenere! I dag skal vi snakke om profeten Ismael, fred være med ham, hvis Allah vil.

En dag Abraham våknet, ba han konen sin Hajar om å hente sønnen og forberede seg for en lang reise. Etter noen få dager dro Abraham med konen sin Hajar og sønnen Ismael, som hun fortsatt ammet. Abraham gikk gjennom dyrket land, ørken og fjell, til de nådde ørkenen på den arabiske halvøy, og den ufruktbare dalen, som verken hadde frukt, trær, mat eller vann. Det var ingen tegn til liv i dalen. Etter at Abraham hadde hjulpet konen sin og barnet sitt ned fra dyret, levnet han en liten mengde mat og vann med dem, som nesten ikke rakk til to dager. Han snudde rundt og gikk sin vei. Konen hans sprang etter ham og spurte: «Abraham, hvor skal du? Levner du oss her i denne ufruktbare dalen?»

Abraham svarte henne ikke, og gikk videre. Hun gjentok det hun hadde sagt, men han forble stille. Til slutt forstod hun at han ikke handlet etter eget initiativ. Hun innså at Allah hadde befalt ham om å gjøre dette. Hun spurte ham: «Har Allah befalt deg om å gjøre dette?» Han svarte: «Ja.» Konen hans sa da: «Vi går ikke tapt. Allah, som har befalt deg, er med oss.»

Etter Ibn Abbas: Den første damen som brukte belte, var Ismaels mor. Hun brukte belte slik at hun kunne skjule sporene sine for Sara (ved å slepe på det). Abraham tok henne og sønnen Ismael til et sted nær Kabaen, under et tre på Zam-zam stedet, det høyeste stedet i moskeen. På den tiden var det verken folk eller vann i Mekka, han lot dem sitte der, og plasserte en skinnpose med litt vann nær dem, og dro hjemover. Ismaels mor fulgte etter ham og sa: «Abraham! Hvor går du? Forlater du oss i denne dalen uten selskap av noen, eller noe å nyte?» Hun gjentok det, mange ganger, men han så ikke bakover på henne. Hun spurte ham: «Har Allah befalt deg å gjøre dette?» Han svarte: «Ja.» Hun svarte da: «Han vil ikke forsømme oss», og gikk tilbake mens Abraham fortsatte fremover. Da han nådde Thaniya og de ikke kunne se ham, snudde han seg mot Kabaen, hevet begge hendene og ba til Allah. Han sa følgende bønn: **«Herre, jeg har bosatt noe av mitt avkom i en dal hvor intet gror, ved Ditt hellige hus. Herre, måtte de forrette bønnen, og la menneskenes hjerter føle velvilje mot dem. La dem få frukt å spise, så de må vise takknemlighet. Herre, Du kjenner til det vi skjuler og det vi bærer åpent frem. Intet er skjult for Allah på jorden eller i himmelen.»** (14:37-38)

Ibn Abbas fortsatte beretningen: «Ismaels mor ammet Ismael og drakk fra vannet (hun hadde). Da hun hadde drukket opp vannet, ble både hun og barnet tørst. Hun så ham (Ismael) lide, og klarte ikke å se på ham, så hun levnet ham. Hun fant ut at nærmeste fjell var As-Safa, hun stod på fjellet og så om hun kunne se noen i dalen, men det var ingen der. Hun gikk ned fra As-Safa og da hun nådde dalen, løftet hun opp klærne og sprang, som en bedrøvet og plaget person, til hun krysset dalen og nådde fjellet Al-Marwa. Hun forventet å se noen, men det var ingen der. Hun repeterte det (og sprang mellom Safa og Marwa) syv ganger.»

Profeten Mohammed (saws) sa: «Dette er tradisjonen til Sa'y, at folk går mellom dem (As-Safa og Al-Marwa). Da hun kom til Al-Marwa (for siste gang) hørte hun en stemme, og hun ba seg selv tie stille og lyttet nøye. Hun hørte igjen stemmen og spurte: «Å, (hvem enn du er)! Du har latt meg høre stemmen din; har du noe som kan hjelpe meg?» Og se! Hun så en engel på Zam-zam-plassen,

som gravde i jorden med hælen (eller vingen sin) til det strømmet vann derfra. Hun brukte hendene til å lage noe som lignet en beholder rundt det, og vannet strømmet ut etter at hun hadde samlet noe av det.

Profeten (saws) tilføyde: «Måtte Allah ha barmhjertighet med Ismaels mor! Hadde hun latt Zam-zam (strømme ukontrollert) (eller om hun ikke hadde samlet det opp i skinnposen), ville Zam-zam ha vært en elv på jordens overflate.»

Profeten (saws) fortsatte: «Hun drakk (vann) og ammet barnet sitt. Engelen sa til henne: «Ikke vær redd for å bli forsømt, for dette er Allahs hus, som ble bygd av denne gutten og hans far, og Allah forsømmer aldri folket Sitt.» Huset (Kabaen) var på denne tiden på en plass som lignet en liten haug, og da den stride strømmen kom så strømmet det til høyre og venstre for den. Hun levde slik, til noen fra Jurhum-stammen, eller en familie fra Jurhum passerte henne og barnet, da de kom gjennom fra Kada. De havnet i den nedre delen av Mekka, der de så en fugl som fløy rundt vann, uten å levne det. De sa: «Denne fuglen må fly rundt vann, selv om vi vet at det ikke finnes vann i denne dalen.» De sendte en eller to budbringere som så vannkilden og dro tilbake for å informere dem om vannet. Da de kom (mot vannet) satt Ismaels mor nær vannet og de spurte henne: «Tillater du at vi er her med deg?» Hun svarte: «Ja, men dere har ingen eierrett over vannet.» De sa seg enige. Ismaels mor var fornøyd med situasjonen, for hun elsket å være sammen med folk. De slo seg ned der og sendte bud etter familiene sine, som kom og slo seg ned med dem, og noen familier ble fastboende der. Barnet (Ismael) vokste opp og lærte seg arabisk fra dem, og (hans dyder) gjorde at de elsket ham og beundret ham da han vokste opp. Da han kom i pubertetsalderen fikk de han til å gifte seg med en av kvinnene deres.

Profeten (saws) fortsatte: «Etter at Ismaels mor døde, og etter at Ismael hadde giftet seg, kom Abraham for å besøke familien han hadde levnet, men Ismael var ikke der. Da han spurte Ismaels kone om han, svarte hun: «Han har dratt for å lete etter vårt levebrød.» Han spurte henne om situasjonen deres og hvordan de levde, hun svarte: «Vi lever i elendighet; vi er fattige og lider overlast.» Han sa: «Når mannen din kommer tilbake, hils ham fra meg, å be han forandre dørterskelen (til huset sitt).» Da Ismael kom tilbake, virket det som at han merket at noe var unormalt, og han spurte konen sin: «Har noen besøkt deg?» Hun svarte: «Ja, en gammel mann, som så sånn og sånn ut kom og spurte meg om deg, jeg informerte ham om det. Han spurte om vår livstilstand, jeg fortalte ham at vi levde i elendighet og fattigdom.» Ismael spurte: «Ga han deg noen råd?» Hun svarte: «Ja, han ba meg hilse deg fra han, og si at du skulle forandre dørterskelen din.» Ismael sa: «Det var faren min, og han har beordret meg om å skille meg fra deg. Gå tilbake til din familie.» Ismael skilte seg med henne og giftet seg med en annen kvinne fra dem (fra Jurhum). Abraham holdt seg borte fra dem en lang periode, så lenge som Allah ønsket. Han besøkte dem igjen, men fant ikke Ismael. Han kom til Ismaels kone og spurte henne om Ismael. Hun svarte: «Han har dratt for å lete etter vårt levebrød.» Abraham spurte henne: «Hvordan har dere det?» Han spurte henne om deres underhold og levebrød. Hun svarte: «Vi trives og er heldig stilt (dvs. vi har rikelig med alt).» Deretter takket hun Allah. Abraham spurte: «Hva slags mat spiser dere?» Hun svarte: «Kjøtt.» Han spurte: «Hva drikker dere?» Hun svarte: «Vann.» Han sa: «Allah! Velsigne maten og vannet deres.»

Profeten (saws) tilføyde: «På den tiden hadde de ikke korn, og om de hadde hatt det, ville han ha bedt Allah om å velsigne det også. Om noen bare har disse to til livsopphold, ville det berørt helsen og humøret, om man ikke bor i Mekka.»

Profeten (saws) fortsatte: «Abraham sa til Ismaels kone: 'Når mannen din kommer tilbake, hils han fra meg, og be han holde godt fast ved dørterskelen sin.' Da Ismael kom tilbake, spurte han konen sin: «Har noen besøkt deg?» Hun svarte: 'Ja, en pen mann kom til meg.' Hun priset ham og tilføyde: 'Han spurte om deg og jeg informerte ham, og han spurte om levebrødet vårt; jeg sa at situasjonen vår var bra.' Ismael spurte henne: 'Ga han deg noen råd?' Hun svarte: 'Ja, han ba meg hilse og si at du skulle holde godt fast ved dørterskelen din.' Ismael sa da: 'Det var faren min, og du er

dørterskelen (til inngangen). Han har beordret meg om å holde meg sammen med deg.'»

Abraham holdt seg borte en lang periode, så lenge som Allah ønsket. Han besøkte dem igjen senere. Han så Ismael kvesse pilen sin under et tre nær Zam-zam. Da han så Abraham, reiste han seg for å ønske ham velkommen (og de hilste på hverandre, som far og sønn gjør). Abraham sa: «Ismael! Allah gitt meg et påbud.» Ismael sa: «Gjør som din Herre har beordret deg.» Abraham spurte: «Vil du hjelpe meg?» Ismael svarte: «Jeg vil hjelpe deg.» Abraham sa: «Allah har beordret meg til å bygge et hus her», han pekte mot en liten haug. De bygde fundamentet til Huset (Kabaen). Ismael hentet steinene mens Abraham bygde, og da veggene ble høye, hentet Ismael steinen og plasserte dem for Abraham, som sto over det og fortsatte byggingen. Da Ismael ga han stein, sa begge: «**Vår Herre, ta imot dette av oss. Du er Den Hørende, Den Allvitende.**» (2:127) Profeten sa: «Begge fortsatte byggingen og gikk rundt Kabaen mens de sa: 'Vår Herre! Aksepter (denne tjenesten) fra oss, sannelig, Du er Den som hører alt, Den som vet alt.'» (Sahih Al-Bukhari)

Referanse:

Islam Story Website